

Менекратъ бѣ станалъ вече съвсѣмъ грозенъ; първо лицето му силно почервѣнѣ, сетнѣ пожълѣ и най-сетнѣ почернѣ.

Треперещъ като листо, той започна:

— Искяхъ да му обадя, искахъ да му се призная, когато той снощи ме извади отъ водата, но той не рачи да ме слуша и си замина.

Той разказа кратичко, какъ щѣлъ да се удави, и какъ азъ съмъ го спасилъ.

— Когато Прою бѣ тѣй милостивъ и ми спаси живота, азъ искахъ всичко да му разкажа и да му обадя за тризбеца, що бѣ въ намѣтката ми, ала той замина.

Сълзи горещи го задавиха и гласътъ му се прѣсѣчи.

— Е, какъ стана всичко това? запита загрижено учителътъ Лисисъ. Кога и какъ измъкна отъ Евфорионови статуйката? Защо направи това? Разкажи всичко и азъ се обзалагамъ, че, ако искрено се разкаешъ, всичкитѣ ти другари ще те простятъ.

— Баща ми не обича Евфорионовата фамилия. Споредъ него и азъ не я обичамъ. Тя е богата, мислѣхъ си, и живѣе разкошно, а ние прѣкарваме въ сиромашия. Азъ вѣрвахъ, че домашниятъ имъ богъ, статуйката на Посейдона, имъ докарва добродетелна. Ако азъ прѣнеса тая статуя въ дома, мислѣхъ, че нашата къща ще стане щастлива. За това единъ день издебнахъ, когато нѣмаше никого ни по двора, ни въ библиотеката. Вмъкнахъ се много бързо, грабнахъ статуйката съ тризбеца и офейкахъ. Много врѣме се мина отъ тази кражба. Въ нашия домъ не дойде щастието, а пъкъ въ Евфорионовни настѣпи тѣга и жалъ. Всички хора и другари осждаха кражбата. Съвѣстътъ ми зе да ме гризе и азъ